

Христос нашият Заместник

written by Tim Jennings, M.D. | November 21, 2008

Моля Ви, отговорете ми на въпроса как Исус е станал наш Заместник?

Благодаря.

Е.Х.

Преди да отговорим на въпроса „как“ Исус е станал наш Заместник, първо трябва да си отговорим на въпроса „бил ли е Той наш Заместник?“. Това може да прозвучи като странен въпрос за някои, но в рамките на християнството не всеки приема идеята, че Исус е наш Заместник. Докато изследвах различните аспекти на този въпрос, изглежда, че истинският спор всъщност не е въпросът дали Исус е бил наш Заместник, или не, а по-скоро „Заместник на какво“.

Като цяло има два възгледа за Христос като наш Заместник. Първият възглед произтича от законническия начин на мислене, при който Бог е създал и наложил закони за управление на Своята Вселена. Интелигентните същества са обект на тези закони и неподчинението е посрещнато с наложено наказание – смърт. При тази гледна точка Бог трябва да наложи смъртното наказание на непокорните, за да бъде „справедлив“ и да гарантира, че Неговият „закон“ остава авторитетен.

Тези, които държат на този модел, гледат на греховното човечество като на такова, което е под законового осъждане на Бога и без надежда за вечен живот, освен ако не се намери някакъв начин да се „победи системата“. Начинът, по който привържениците на тази теория решават дилемата си, е да твърдят, че Исус е дошъл като техния „правен Заместник “ и след като Той е живял съвършен живот, предлага да „изплати нашия дълг“ пред Бог, Който „осъществява наказателната справедливост“ върху Своя Син, така че Той да умре вместо нас, като наш Заместник, заради греха, които ние сме извършили. След като това е направено, ни се дава „прошка“ и вечен живот, но само ако приемем това „заплащане“ на Христос в наше име. Христос живее отново, защото всъщност никога не е съгрешил и ние ще живеем вечно, защото Той е изплатил законовия ни дълг. Това обикновено се нарича „модел на заместване на наказанието“.

Друг възглед разбира Божия закон като закон на любовта. Този закон произлиза от самия Бог, защото Бог е любов. Законът на любовта не е приет или наложен. Той е естественият ред на нещата, произтичащ от Бога на любовта. Този закон на любовта е шаблонът, проектът, върху който Бог е направил да действа животът; и той е описан в 1 Коринтяни, 13 гл., като „не търсещ своето си“. С други думи, тази любов е ориентирана към другите и се движи навън. Тя е даване. Тази любов е разкрита в Христос, „Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човечите; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст (Филипийци 2: 6,7) и „Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си“ (Йоан 15:13); и „ От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята“(1 Йоан 3:16).

Този принцип на любовта е известен още като „кръгът на благоденствието“. Целият живот, здраве и щастие зависи от хармонията с този закон (Римляни 1:20; 13: 8). Един пример от природата се вижда във всеки дъх, който поемаме. Когато дишаме, ние отделяме въглероден диоксид за растенията, а те свободно ни връщат кислород – вечен кръговрат на живота, който е законът на любовта. Ако нарушим споменатия закон, като излезем извън този кръг на даване, и изберем да спрем да даваме нашият CO₂, тогава единственият възможен резултат, без никаква намеса или наказание, изпълнено от някого, е смърт от задушаване!

Грехът е нарушаване на закона на любовта, нарушаване на кръга му на действие – на даването. Грехът е по-скоро взимане, отколкото даване – егоизъм, а не безкористност. Точно както законът за дишането, ако е нарушен, води до смърт – „заспиване“, така и нарушението на закона на любовта естествено води до „вечна“ смърт. Когато Адам е съгрешил, неговата същност, методът му на действие и вътрешните му мотиви са били променени от съвършена, ориентирана към другите любов, към егоизъм – принципа „оцеляване на най-силния“, „аз на първо място“.

Егоизмът е несъвместим с живота. Той е смъртоносно състояние. Без изцеление, без възстановяване на Божия закон на любовта у човечеството, единственият възможен резултат е смъртта. Така Библията учи, че „заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23) и „грехът, когато се развие напълно, ражда смърт“ (Яков 1:15).

Христос е дошъл като Заместник на Адам да направи две неща. Първо, да изпълни целта, с която Адам е бил създаден – да разкрие истината за Бога и да се противопостави на лъжите на Сатана. Адам не е успял да разкрие истината за Бога, но Христос разкрива Бог-Отец съвършено, противодействайки на всички обвинения на Сатана с Истина (Йоан 14: 9; Евреи 1: 3). Второ,

Христос е дошъл да поправи вредата, причинена от греха (вярването на лъжите за Бога), да излекува творението, да възстанови Божия характер у живия човешки храм, да възстанови съвършено Божия закон на любовта в расата, известна като човешка, да я постави отново в съвършена хармония с Бога. За да направи това, Христос е трябвало да победи методите и принципите на Сатана, използвайки Божия принцип на всеотдайна любов!

След като Адам е съгрешил, всеки следващ човек се ражда с егоистична настройка на личността. Ситуацията надхвърля способността ни да се променяме. Не можем да се излекуваме. Никой човек не би могъл да изживее Божия закон на любовта съвършено, да победи егоизма вътре в себе си и да развие съвършен, благочестив характер – изискването за живот.

Но Христос е дошъл на земята като уникално същество в цялата история на Сътворението. Бидейки напълно Бог, Той е смирил Себе Си и се е присъединил към това творение. Неговата човешка природа не е била като на Адам – от пръст; или като при Ева – от безгрешен човек. Неговата човешка природа не е дошла, както вие и аз сме дошли на света – от грешна майка и грешен баща. Не, Христос е уникален! Майка му е била грешна жена (Галатяни 4: 4), но неговият Отец е самият Бог. Именно в Христос, в нашия Спасител, двата антагонистични принципа са се преборили. Исус е станал наш Заместник с това, че е поел нашата „греховност“, нашето „терминално състояние“, нашето „беззаконие“, нашата „немощ“ (Исая 53: 4) върху Себе Си, за да излекува, изцели и възстанови у човечеството отново Божия първоначален идеал.

Христос е бил изкушаван по всякакъв начин, както и ние, но е без грях (Евр. 4:15). Ние се изкушаваме от собствените си зли желания (Яков 1:14) да действаме в собствен интерес. Исус е поел това състояние на Себе Си и е претърпял изкушението да действа в личен интерес. Но за разлика от всяко друго човешко същество, което някога се е родило или ще се роди, сърцето и умът на Исус Христос са били в съвършено единство с Неговия Баща; и така в Него всеки път, когато изкушението да действа в личен интерес Го е нападало, Исус го е преодолявал, обичайки хората, и се е посветил на това спасение напълно, доброволно и безрезервно. В Исус Христос законът на любовта е унищожил закона на греха и смъртта!

Виждаме доказателства за това в Гетсимания. Какво е преживял там Исус? Изпитвал ли е мощни човешки емоции? Да, разбира се! Ако би последвал тези емоции и желанието да избегне кръста, какво би направил? Да, щеше да спаси Себе Си! Но слава на Бога, че е отдал Себе Си доброволно и е поставил човека на първо място! Исус Христос обича съвършено, като по този начин в Него заразата на егоизма е унищожена от силата на Божията любов!

Когато Исус отказал да използва Своята сила, за да се спаси, но вместо това се предал доброволно в ръцете на Своето творение, Той унищожил смъртта (егоизмът е основата на смъртта) и извел на бял свят живота и безсмъртието (2 Тимотей 1:9,10). Следователно Той е възкръснал, все още участвайки в човешката природа, но в тази, която Той е пречистил и в която съвършено е пресъздал Божия първоначален замисъл! Възкресението Му е естественият резултат от унищожаването на заразата на егоизма и от възстановяването на Божия закон на живота – закона на любовта – у човечеството. По този начин „като се усъвършенства, стана причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни“ (Евреи 5: 9). Той е нашето лекарство. Той е нашият Спасител. Той е Богочовекът, чрез Който Божията природа на любовта отново се връща у човечеството. Христос е направил това, което никое друго същество не може да направи. Той е разкрил истината за Бога, за да спечели доверието ни. Но и много повече от това – станал е наш Заместник, като е приел нашето състояние върху Себе Си, за да излекува,

поправи, изцели човечеството в Своята личност! Именно поради Неговата победа, поради Неговото постижение, у всички, които се уповават на Него, ще бъде влян Неговият Дух. Светият Дух взема всичко, което Христос е постигнал, и го възпроизвежда в нас. Чрез Христос ние сме изцелени, за да живеем вечно с Него!

В заключение, считам, че „моделът на наказателно заместване“ на Христос, като законническа основа за външно и наложено правно наказание на вечна смърт, е резултат от неразбирането на характера на Бога, на Неговия закон и естеството на греха. Когато виждаме Божия закон като естествен, не наложен; когато разбираме, че при неспазването му естествената последица е смъртта; когато разбираме как грешните ни постъпки са видимите симптоми на вътрешно заболяване (егоизъм) на нашата духовна природа (а не законови нарушения на универсален кодекс на „гражданско“ поведение), тогава започваме да разбираме, че Христос като наш Заместник е по-точно описан от „модела на изцеление“, тъй като е заел нашето място във възстановяването, примиряването, излекуването и ни връща обратно към единство с Бога. С този модел всички предполагаеми законови претенции на Бог просто престават да съществуват, а заедно с тях и концепцията за необходимостта или нуждата от Заместник по отношение на закона.